

Aandachtskrumeltje – vergeven

Over Henk en hoe het hem 50 jaar later lukte om zijn leraar te vergeven

Door: Lisette Bastiaansen

Datum: 15-09-2021

Stamelend probeert Henk woorden te geven aan wat hem lang geleden is overkomen. Dat het hem veel gekost heeft en dat hij er nog steeds niet klaar mee is. De zinnen vinden licht ongeordend en voor een buitenstaander niet meteen helemaal volgbaar hun weg naar buiten. Tegelijkertijd laten Henks' ogen zien wat zijn mond nog niet zo helder lijkt te kunnen formuleren: dat wat zich inmiddels meer dan vijftig jaar geleden tussen hem en een van zijn docenten op zijn middelbare school heeft afgespeeld, moet meer dan hartverscheurend zijn geweest.

Met de onverwacht pijnlijke inbreng van Henk wordt de uitgelaten sfeer in het gespreksgroepje, dat tot nu toe in relatieve vrolijkheid gebabbeld had over het aandachtig betrokken zijn van leraren bij kinderen in de klas, abrupt een halt toegeroepen. Wat volgt is een stilte. Een ongemakkelijke stilte die steeds harder op de deur van in ieder geval mijn binnenste klopt. Hallo, is daar iemand?! Hoe ga jij reageren?! De diepte van de door mij niet gekende maar wel gevoelde pijn van Henk in me opnemend, proef ik bij mezelf een vooralsnog niet goed te duiden appel. Hier is iets nodig, iets gewenst, maar wat dan?

Lang lukt het me niet om deze inmiddels in mijn binnenste rondtoerende ongemakkelijkheid te onderzoeken. Henk voorziet de groep namelijk al snel kordaat van lucht en licht door aan te geven dat er wat hem betreft niet verder op het door hem meegemaakte voorval hoeft te worden ingegaan. Na enige aarzeling besluit de groep zijn route te volgen. Schoorvoetend herwint de eerder ervaren vrolijkheid terrein. Althans, zo lijkt het. Want voorbij de voorkant lijkt Henk zijn onuitgesproken pijn nog altijd een deel van het speelveld in te nemen. Op zijn gemakje nestelt het zich zachtjes in een bijna verborgen hoekje in ieders binnenste.

Aan het eind van de dag vindt de tot op dat moment ook in mij verborgen innerlijke malheur zijn weg naar buiten zodra Henk, onderweg naar de uitgang, opnieuw een gesprekje aanknoopt. 'Zal ik je vertellen hoe het werkelijk zat?', vraagt hij, nog voor ik de kans heb gehad iets te zeggen. Ik knik. In de minuten die volgen vertelt Henk over hoe een docent hem als jong mens vanwege te weinig inzet van school wilde laten verwijderen en over hoe hij daar op een niet al te nette manier op reageerde. In zijn verhaal komen boosheid, schuld, pijn en – veel en veel later – vergeving in beeld. 'Hij is al lang dood die docent van mij, maar ik heb hem uiteindelijk vergeven', zucht hij opgelucht. Ik luister en voel. Met Henk zijn vergiffenis lost ook mijn innerlijke ongemakkelijkheid op.

Meer info:

Het schrijven van 'aandachtskrumeltjes' is een initiatief van Lisette Bastiaansen en Merel Boon. Met behulp van het beschrijven van kleine, op het eerste gezicht zelfs mogelijk onopvallende interactie-situaties willen we kleine pedagogisch-relationale momenten naar voren brengen. Wil je via de mail deze aandachtskrumeltjes ontvangen? of wil je meer weten en/of heb je zelf een idee over een mogelijk interessante bijdrage? Mail het ons! lisettebastiaansen@kpnmail.nl of merel@mooite.nl